

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobce: **S. H. G.**

státní příslušnost Afghánská islámská republika
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-691/ZA-ZA11-ZA15-PS-2019, ze dne 26. 8. 2019, ve věci zajištění

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce **Mgr. Ladislavu Bártovi**, advokátovi se sídlem v Ostravě, Purkyňova 787/6, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč, které mu budou vyplaceny z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobce se původně tzv. blanketní žalobou, doručenou Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 9. 9. 2019, doplněnou o povinné náležitosti prostřednictvím ustanoveného zástupce dne 29. 9. 2019, domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců do 24. 9. 2019, a to podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalobce odkázal na článek 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady číslo 2013/33/EU, podle kterého: *„Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění“* s tím, že uvedený princip se podle něj promítá právě v právní úpravě zajištění podle § 46a zákona o azylu a v přednosti zkoumání možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 téhož zákona. Vyhodnocení použitelnosti zvláštních opatření v napadeném rozhodnutí považuje žalobce za zavádějící a zjevně nesprávné. Podle žalobce z logiky věci důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňujícími využití zvláštních opatření, a žalovaný je povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky žalobcovy pobytové historie, a to logickým a přezkoumatelným způsobem. Žalobce zdůraznil, že žalovaný této své povinnosti v úplnosti nedostál a při vyhodnocení možnosti uložení zvláštních opatření fakticky „opsal“ paušální vypořádání možnosti uložení zvláštních opatření v případě zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobce poukázal na to, že není osobou, která by žádost o mezinárodní ochranu podala za účelem znemožnění správního vyhoštění, nebo která by v minulosti nerespektovala rozhodnutí českých správních orgánů, nýbrž se jedná o osobu, která se sama dostavila do přijímacího střediska, aby podala žádost o mezinárodní ochranu a její snaha o získání mezinárodní ochrany v České republice je tak zjevně zcela věrohodná. Za zcela nepřipadný pak žalobce považuje odkaz žalovaného na údajnou snahu nezmařit výkon správního vyhoštění, ačkoliv s žalobcem žádné řízení o správním vyhoštění vedeno není, a české správní orgány ani neuvažují o realizaci žalobcova vyhoštění do Afghánistánu. S ohledem na to, že žalobce uvedl relativně hájitelné důvody svých obav z vážné újmy hrozící mu v Afghánistánu (práce pro zahraniční vojenské jednotky a z toho pramenící výhrůžky vážnou újmou) a o mezinárodní ochranu požádal sám, „dobrovolně“, nikoliv tedy eventuálně v zařízení pro zajištění cizinců, je potřeba jako zcela zcestné označit i tvrzení žalovaného, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem legalizovat svůj pobyt.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a zopakoval důvody uvedené v napadeném rozhodnutí, pro které přistoupil k zajištění žalobce a pro které podle jeho názoru nelze upřednostnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu.
4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce přicestoval do České republiky v úkrytu nákladního vozu ze Srbska dne 3. 8. 2019. Zadržen byl téhož dne policií v Brně. Žalobce předtím pobýval v Bulharsku od 1. 9. 2017, kde opakovaně žádal o mezinárodní ochranu,

ale jeho žádost byla 3 krát zamítnuta. V roce 2011 žádal o azyl také v Německu, ze kterého byl dne 22. 2. 2017 vyhoštěn. Dále se ze spisu podává, že žalobce pobýval v Bulharsku pod jiným jménem. Dne 4. 8. 2019 podal žalobce žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany. Řízení o žádosti bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 9. 2019 zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu s tím, že státem příslušným k posouzení žádosti je Bulharská republika.

5. Žalovaný následně rozhodl napadeným rozhodnutím o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný podle odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel jednak z výše uvedených údajů o pobytové historii žalobce a dále z jeho výpovědi ze dne 7. 8. 2019, kdy měl uvést, že žádal opakovaně o mezinárodní ochranu v Bulharsku, ale jeho žádost byla třikrát zamítnuta, byl mu vydán příkaz k opuštění Bulharské republiky, proto vycestoval do Srbska. Do Bulharska se odmítá vrátit. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že státem příslušným k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu je Bulharsko. Dále zdůraznil, že žalobce opakovaně neoprávněně překračuje hranice členských států, a to již od roku 2012, nerespektoval vyhoštění do vlasti a opětovně přicestoval na území členských států. Proto dospěl k závěru, že žalovaný nebude respektovat rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu a bude se vyhýbat přemístění do příslušného státu. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze u žalobce předpokládat, že by náhle změnil své jednání a respektoval zvláštní opatření, která by mu byla uložena.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhл, naopak s rozhodnutím bez jednání výslovně souhlasil.
7. Předmětem přezkumu ze strany krajského soudu je rozhodnutí o zajištění žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu.
8. Podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu může ministerstvo (tj. žalovaný) v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže bude přemístěn do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie a existuje-li vážné nebezpečí útěku, zejména pokud se již v minulosti vyhnul provedení přemístění, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
9. Podle § 47 téhož zákona se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva (tj. žalovaným) uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené (odst. 1). Ministerstvo (t. j. žalovaný) může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
10. Úvodem je třeba zdůraznit, že zajištění, ať již podle zákona o pobytu cizinců nebo podle zákona o azylu, představuje krajní prostředek, jehož následkem je omezení nebo (v

závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění) zbavení osobní svobody cizince. Lze je použít pouze při splnění zákonných podmínek, v daném případě konkrétně těch, které jsou uvedeny v § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Ze zákonných předpokladů stanovených v dotčeném 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu žalobce zpochybňoval splnění podmínky spočívající v nemožnosti účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona.

11. Se žalobcem lze souhlasit potud, že odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je kusé, na hranici přezkoumatelnosti a některé jeho pasáže ani nejsou příliš přiléhavé (např. poukaz na judikaturu NSS odůvodňující zajištění podle zákona o azylu také potřebou efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění, které s žalobcem ani není vedeno, nebo odkaz na § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přestože žalobce byl podle výroku napadeného rozhodnutí zajištěn podle písm. d). Přesto však nakonec krajský soud nepřistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, byť se jedná o případ zjevně hraniční. Žalovaný totiž v odůvodnění napadeného rozhodnutí v zásadě správně poukázal na to, že žalobce opakovaně neoprávněně překračoval hranice států (Bulharska, Srbska, České republiky), nerespektoval uložené správní vyhoštění a odmítá se vrátit do Bulharska. Uvedené závěry ob stojí jako důvod, pro který nelze rozumně předpokládat, že sledovaného účelu (tj. zajištění žalobce za účelem jeho předání jinému členskému státu, který je příslušný rozhodovat o jeho žádosti o mezinárodní ochranu) bude dosaženo za použití zvláštních opatření uvedených v § 47 odst. 1 zákona o azylu. Volba zmíněných zvláštních opatření je totiž vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci těchto opatření a že jejich uložení je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to konkrétně při jeho návratu do Bulharska, které je podle nezpochybněného závěru žalovaného příslušné k rozhodnutí o žádosti žalobce. Za situace, kdy uvedený předpoklad splněn není, jak se stalo v přezkoumávané věci, je při splnění ostatních podmínek uvedených v § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu (jejichž splnění žalobce nezpochybňoval) zajištění legitimním prostředkem pro dosažení účelu sledovaného citovaným zákonným ustanovením.
12. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
13. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.
14. Žalobci byl usnesením krajského soudu ze dne 12. 9. 2019 ustanoven k ochraně jeho práv podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupce z řad advokátů Mgr. Ladislav Bárta, jehož odměnu a hotové výdaje hradí podle uvedeného zákonného ustanovení stát, a to ve výši určené podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Krajský soud ve třetím výroku přiznal zástupci žalobce odměnu za zastupování žalobce v tomto řízení za dva úkony právní služby (1.- první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a 2. - doplnění žaloby) po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5 advokátního tarifu. Dále krajský soud přiznal zástupci žalobce paušální náhradu hotových výdajů za uvedené dva úkony ve výši 600 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč budou zástupci žalobce vyplaceny z rozpočtových prostředků krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

15. V posledním výroku rozhodl krajský soud o tom, že Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobce splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a žalovaný byl v řízení úspěšný, pročez ani jednomu z nich nelze podle § 148 odst. 1 zákona číslo 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, uložit povinnost k náhradě nákladů řízení vzniklých státu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 17. října 2019

JUDr. Martin Láníček
samosoudce